

Sprawa C-41/23**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

26 stycznia 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Consiglio di Stato (Włochy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

26 stycznia 2023 r.

Strona skarżąca i wnosząca odwołanie:

AV

BT

CV

DW

Druga strona postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego:

Ministero della Giustizia

Przedmiot postępowania głównego

Przyznanie na rzecz wnoszących odwołanie, będących członkami wymiaru sprawiedliwości honorowymi: 1) prawa do stosunku pracy na czas nieokreślony w administracji publicznej, w szczególności w Ministero della Giustizia (ministerstwie sprawiedliwości), na takich samych warunkach finansowych i prawnych jak członkowie wymiaru sprawiedliwości mianowani poprzez zatrudnienie ich na stałe jako zawodowych członków wymiaru sprawiedliwości zgodnie z ich stażem pracy; 2) prawa do wypłaty wynagrodzenia według stawki dziennej proporcjonalnej do wynagrodzenia przysługującego członkom wymiaru sprawiedliwości mianowanym, począwszy od dnia pierwotnego nawiązania

stosunku pracy każdego z wnoszących odwołanie w charakterze członka wymiaru sprawiedliwości honorowego do czasu przekształcenia tego stosunku w stosunek pracy w pełnym wymiarze czasu pracy i na czas nieokreślony; 3) prawa do takiego samego traktowania w zakresie zabezpieczenia społecznego jak w przypadku członków wymiaru sprawiedliwości mianowanych, wraz z zaliczeniem dotychczasowych okresów pracy przy ustalaniu stażu pracy przy okazji zatrudnienia na stałe (tzw. „rekonstrukcją kariery zawodowej”) oraz ze wszystkimi korzyściami finansowymi i regulacyjnymi wynikającymi ze stażu pracy za okres poprzedzający mianowanie; 4) tytułem żądania ewentualnego – odszkodowania za nadużycie wynikające z przedłużania stosunku pracy z mocy prawa.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wykładnia dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43);

Wykładnia dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 7 dyrektywy 2003/88 i klauzulę 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nie przewiduje w odniesieniu do giudici onorari di Tribunale (sędziów honorowych) i vice procuratori onorari della Repubblica (zastępców prokuratorów honorowych) prawa do wypłaty dodatku za okres urlopu wiążący się z zawieszeniem działalności zawodowej oraz do obowiązkowego zabezpieczenia społecznego i ubezpieczenia od wypadków i chorób zawodowych?

2) Czy klauzulę 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym stosunek pracy na czas określony sędziów honorowych, który można określić jako stosunek służbowy, a nie stosunek zatrudnienia w administracji publicznej, w odniesieniu do którego przewidziano system oparty na pierwotnym akcie mianowania i jednym późniejszym ponownym mianowaniu, może być wielokrotnie przedłużany w drodze ustaw państwowych, w braku skutecznych i odstraszających sankcji oraz w braku możliwości przekształcenia tych stosunków w umowy o pracę na czas nieokreślony w administracji publicznej, w sytuacji faktycznej, która mogła

wywołać korzystne skutki wyrównawcze w sferze prawnej adresatów, których służba była w sposób zasadniczy automatycznie przedłużana na kolejny okres?

Przywołane przepisy prawa Unii

Artykuł 7 dyrektywy 2003/88;

Klauzule 4 i 5 porozumienia ramowego stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70.

Przywołane przepisy prawa krajowego

Konstytucja, art. 102 i 106;

Regio Decreto 30 gennaio 1941, n. 12, Ordinamento giudiziario (dekret królewski nr 12 z dnia 30 stycznia 1941 r. w sprawie ustroju sądów);

Decreto del Presidente della Repubblica 9 maggio 1994, n. 487, recante norme sull'accesso agli impieghi nelle pubbliche amministrazioni e le modalità di svolgimento dei concorsi, dei concorsi unici e delle altre forme di assunzioni nei pubblici impieghi (dekret prezydenta republiki nr 487 z dnia 9 maja 1994 r. ustanawiający przepisy dotyczące dostępu do zatrudnienia w administracji publicznej oraz zasad przeprowadzania konkursów, pojedynczych konkursów i innych form zatrudnienia na stanowiska publiczne);

Decreto legislativo 28 luglio 1989, n. 273, Norme di attuazione, di coordinamento e transitorie del decreto del Presidente della Repubblica 22 settembre 1988, n. 449, recante norme per l'adeguamento dell'ordinamento giudiziario al nuovo processo penale ed a quello a carico degli imputati minorenni (dekret ustawodawczy nr 273 z dnia 28 lipca 1989 r. ustanawiający przepisy wykonawcze, koordynujące i przejściowe do dekretu prezydenta republiki nr 449 z dnia 22 września 1988 r. ustanawiającego przepisy mające na celu dostosowanie ustroju sądów do nowego postępowania karnego i postępowania w sprawach nieletnich);

Decreto legislativo 30 marzo 2001, n. 165, Norme generali sull'ordinamento del lavoro alle dipendenze delle amministrazioni pubbliche (dekret ustawodawczy nr 165 z dnia 30 marca 2001 r. dotyczący ogólnych zasad organizacji pracy w administracji publicznej).

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania głównego

- 1 Czterej wnoszący odwołanie zajmowali przez wiele lat stanowiska członków wymiaru sprawiedliwości honorowych [sędziów honorowych] lub vice procuratori presso la Procura della Repubblica (zastępców prokuratorów)]. Stanowiska te zostały początkowo przyznane na czas

określony decyzją Consiglio superiore della magistratura (najwyższej rady sądownictwa) oraz dekretem Ministro della Giustizia (ministra sprawiedliwości), a następnie były wielokrotnie przedłużane co trzy lata. W chwili wniesienia skargi do sądu pierwszej instancji staż pracy wnoszących odwołanie wynosił odpowiednio 21 lat i dwa miesiące, 17 lat i sześć miesięcy, 18 lat oraz 17 lat i cztery miesiące. Wszyscy wnoszący odwołanie pozostają nadal zatrudnieni.

- 2 Zdaniem wnoszących odwołanie wielokrotne przedłużanie ich stosunku pracy na czas określony jest sprzeczne z szeregiem przepisów prawa Unii, w szczególności z klauzulami 4 i 5 porozumienia ramowego stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70 oraz z art. 7 dyrektywy 2003/88.
- 3 W dniu 23 marca 2016 r., w celu uzyskania uznania ich prawa do stosunku pracy na czas nieokreślony w administracji publicznej, ze wszystkimi tego skutkami w zakresie wynagrodzenia oraz zabezpieczenia społecznego, wnoszący odwołanie wnieśli skargę do Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (regionalnego sądu administracyjnego dla Lacjum, Włochy; zwanego dalej „TAR Lazio”). Tytułem żądania ewentualnego wnoszący odwołanie wnieśli o odszkodowanie z tytułu szkody za nadużycie wynikające z przedłużania ich stosunku pracy.
- 4 Wyrokiem z dnia 1 września 2021 r. TAR Lazio oddalił tę skargę.
- 5 Od tego wyroku wnoszący odwołanie wnieśli odwołanie do Consiglio di Stato (rady stanu, Włochy), która jest sądem odsyłającym. Wśród zarzutów odwołania wnoszący odwołanie podnoszą naruszenie prawa przez TAR Lazio, który uznał, że kwestie dotyczące wykładni prawa Unii są nieistotne.
- 6 W ramach postępowania głównego AV i BT złożyli do akt sprawy skargę, którą wnieśli w 2015 r. do Komisji Europejskiej, zarejestrowaną pod numerem 7779/15/EMPL, i w której wnieśli o zbadanie zgodności sytuacji prawnej i finansowej członków wymiaru sprawiedliwości honorowych z przepisami prawa Unii. Zgodnie z odpowiedzią, jaką wnoszący odwołanie otrzymali od Komisji, „uregulowanie krajowe i praktyka krajowa dotyczące członków wymiaru sprawiedliwości honorowych porusza[ją] kwestię zgodności z klauzulami 4 i 5 porozumienia ramowego stanowiącego załącznik do dyrektywy [1999/70] oraz z prawem do corocznego płatnego urlopu, o którym mowa w art. 7 dyrektywy [2003/88]”.

Główne argumenty stron w postępowaniu głównym

- 7 Wnoszący odwołanie wnoszą, aby ich traktowanie pod względem finansowym i prawnym było równe traktowaniu zawodowych sędziów sądów powszechnych. Wnoszą oni również o przekształcenie ich stosunku pracy w stosunek pracy na stałe, ponieważ uważają, że doznali szkodliwych skutków wynikających z nadużycia wynikającego z wielokrotnego przedłużania dekretów o mianowaniu.

- 8 Zdaniem Ministero della Giustizia (ministerstwa sprawiedliwości), będącego drugą stroną postępowania, sytuacji prawnej i finansowej członków wymiaru sprawiedliwości zawodowych nie można automatycznie rozszerzyć na członków wymiaru sprawiedliwości honorowych, ponieważ ci pierwsi wykonują funkcje orzecznicze na zasadzie wyłączności, podczas gdy ci drudzy tylko równocześnie z innym zawodem. Ponadto funkcja sędziego honorowego ma charakter czasowy, jest wykonywana w sposób zapewniający pogodzenie z wykonywaniem różnych prac lub działalności zawodowych i nie powoduje powstania stosunku pracy w sektorze publicznym.
- 9 Stanowisko to jest konsekwentnie stosowane również w orzecznictwie Corte di Cassazione (sądu kasacyjnego, Włochy).

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 10 Sąd odsyłający przedstawia przede wszystkim właściwe przepisy prawa włoskiego.
- 11 Artykuł 106 konstytucji Włoch, po ustanowieniu zasady, zgodnie z którą „[s]ędziowie są mianowani w drodze konkursów”, przewiduje, że „[u]stawa o ustroju sądów powszechnych może zezwalać na mianowanie, także w drodze wyboru, sędziów honorowych na wszystkie stanowiska przyznane pojedynczym sędziom”.
- 12 W tym względzie regio decreto 30 gennaio 1941, n. 12, Ordinamento giudiziario (dekret królewski nr 12 z dnia 30 stycznia 1941 r. w sprawie ustroju sądów), w brzmieniu mającym zastosowanie do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, zawierał przepisy regulujące mianowanie sędziów honorowych, którzy w odróżnieniu od sędziów sądów powszechnych nie są wybierani w drodze konkursu publicznego, a także wykonywanie przez nich funkcji i ich traktowanie pod względem prawnym i finansowym.
- 13 W szczególności art. 42 ter tego regio decreto (dekretu królewskiego) stanowił, że „[s]ędziowie honorowi są mianowani dekretem Ministero della giustizia (ministerstwa sprawiedliwości) zgodnie z decyzją Consiglio superiore della magistratura (najwyższej rady sądownictwa)”.
- 14 Ponadto art. 42 quater tego samego regio decreto (dekretu królewskiego) stanowił, że „[a]dwokaci i aplikanci uprawnieni do występowania przed sądem nie mogą wykonywać zawodu adwokata przed sądami w okręgu sądu, w którym pełnią funkcję sędziego honorowego, i nie mogą reprezentować lub bronić stron na kolejnych etapach postępowań przed tymi sądami”.
- 15 Zgodnie z art. 42 quinquies rzeczonoego regio decreto (dekretu królewskiego) „[s]ędzia honorowy jest mianowany na okres trzech lat. Po upływie wspomnianego okresu dana osoba może zostać ponownie mianowana na stanowisko sędziego honorowego tylko jeden raz”.

- 16 Wreszcie, art. 42 septies regio decreto (dekretu królewskiego) stanowił, że „[...] [s]ędziemu honorowemu przysługuje wyłącznie wynagrodzenie i inne prawa wyraźnie przyznane w ustawie, ze szczególnym odniesieniem do stosunku służby honorowej”.
- 17 Jeśli chodzi natomiast o funkcję zastępcy prokuratora honorowego, art. 71 wspomnianego regio decreto (dekretu królewskiego) stanowił, że „są oni mianowani zgodnie z zasadami określonymi dla mianowania sędziów honorowych”.
- 18 Obowiązujące przepisy przewidują ponadto w skrócie, w odniesieniu do właściwości, że sędziom honorowym mogą być powierzane wyłącznie sprawy cywilne lub karne mniejszej wagi, a jeśli chodzi o wynagrodzenie, że ma ono postać diety dziennej, również w zależności od liczby przeprowadzonych rozpraw lub przepracowanych godzin.
- 19 Sąd odsyłający przypomina następnie wyroki Trybunału: z dnia 16 lipca 2020 r., UX, C-658/18 (EU:C:2020:572), dotyczący statusu prawnego i finansowego włoskich sędziów pokoju; a także z dnia 7 kwietnia 2022 r., PG, C-236/20 (EU:C:2022:263), dotyczący odpowiedzialności państwa włoskiego z tytułu nieuznawania płatnego urlopu na rzecz sędziów pokoju.
- 20 Sąd odsyłający uważa, że wyroki te mają również zastosowanie w postępowaniu głównym, zważywszy na wspólny honorowy charakter pracy wykonywanej przez sędziów pokoju, sędziów honorowych i zastępców prokuratorów honorowych.
- 21 Sąd ten wskazuje jednak, że w prawie krajowym, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zarówno Corte costituzionale (trybunału konstytucyjnego, Włochy), jak i Corte di Cassazione (sądu kasacyjnego, Włochy) sytuacja prawna i finansowa zawodowych członków wymiaru sprawiedliwości nie może być automatycznie rozszerzona na członków wymiaru sprawiedliwości honorowych, ponieważ ci pierwsi wykonują funkcje orzecznicze na zasadzie wyłączności, podczas gdy ci drudzy wykonują owe funkcje jedynie równocześnie z inną działalnością zawodową.
- 22 Ponadto w odróżnieniu od tego, co ma miejsce w przypadku zawodowych członków wymiaru sprawiedliwości, funkcja członka wymiaru sprawiedliwości honorowego ma charakter czasowy, jest wykonywana w sposób zapewniający pogodzenie z wykonywaniem różnych prac lub działalności zawodowych i nie powoduje powstania stosunku pracy w sektorze publicznym.
- 23 Poza różnymi zasadami zatrudnienia oraz niewyłącznym i nieciągłym charakterem wykonywanej działalności orzeczniczej, odmienne traktowanie opiera się bowiem na czasowym okresie trwania stosunku służbowego, na różnych ograniczeniach przewidzianych w prawie w odniesieniu do rodzaju sporów i stopnia złożoności rozpatrywanych spraw, a także wreszcie, na odmiennym systemie wynagradzania (mającego postać diety, a nie pensji), który z tego wynika.

- 24 W konsekwencji takie odmienne traktowanie nie ma charakteru dyskryminacyjnego, lecz jest uzasadnione względami autonomicznymi i obiektywnymi.
- 25 W prawie krajowym rozróżnia się bowiem stosunek zatrudnienia i stosunek służbowy: pierwsze pojęcie odnosi się do nawiązania stosunku pracy w administracji publicznej (na czas nieokreślony, na czas określony lub w niepełnym wymiarze czasu pracy), podczas gdy drugie z nich dotyczy powierzenia funkcji na podstawie przepisu ustawowego lub aktu administracji publicznej, co niekoniecznie oznacza nawiązanie stosunku pracy.
- 26 Natomiast, podczas gdy urzędnicy, w tym zawodowi członkowie wymiaru sprawiedliwości, nawiązują stosunki prawne z administracją publiczną, członkowie wymiaru sprawiedliwości honorowi nawiązują z nią jedynie stosunek służbowy.
- 27 Znajduje to również odzwierciedlenie w brzmieniu art. 4 regio decreto (dekretu królewskiego), który podkreśla sąd odsyłający, zgodnie z którym sędziowie zawodowi „stanowią” wymiar sprawiedliwości, natomiast sędziowie honorowi „należą do” niego.
- 28 Użycie tej odmiennej terminologii nie jest celem samym w sobie, ani nie jest przypadkowe, lecz wyraża z materialnego punktu widzenia, bardziej niż z prawnego, powody, dla których chodzi o różne podmioty oraz różne statusy prawne i finansowe, które są nieporównywalne ze sobą.
- 29 W sądach powszechnych siłą rzeczy zatrudnieni są sędziowie zawodowi, natomiast w przypadku sędziów honorowych przewidziano możliwość ich zatrudnienia w tych sądach w ramach wykonywania funkcji orzeczniczej jedynie w przypadku przeszkody lub braku sędziów zawodowych.
- 30 Okoliczność, że sędziowie honorowi mają obowiązki podobne do obowiązków sędziów zawodowych, jest jedynie konsekwencją wykonywanej funkcji, ponieważ działalność orzecznicza powinna charakteryzować się takimi samymi gwarancjami, niezależnie od statusu sędziego, który ją wykonuje.
- 31 Chodzi zatem o jedynie funkcjonalne rozszerzenie obowiązków służących zagwarantowaniu poszanowania zasad bezstronności i niezawisłości, które cechują wykonywanie każdej funkcji orzeczniczej.
- 32 Corte costituzionale (trybunał konstytucyjny, Włochy) wyrokiem nr 267/2020 z dnia 9 grudnia 2020 r., odnosząc się do funkcji rzeczywiście pełnionej przez sędziów honorowych pokoju, przyznał im prawo do zwrotu ewentualnie poniesionych kosztów pomocy prawnej, uzasadniając, że korzyść ta „nie wiąże się ze stosunkiem pracy [...], lecz ze stosunkiem służbowym” oraz że, „[z]ważywszy na tożsamość funkcji orzeczniczej i jej podstawowe znaczenie w ramach konstytucyjnych, jest nieracjonalne, aby zwrot kosztów pomocy prawnej został przyznany z mocy ustawy wyłącznie sędziemu zawodowemu, a nie także

sędziemu pokoju, podczas gdy w przypadku obu z nich istnieje jednakowo istotna konieczność zagwarantowania spokojnej i bezstronnej pracy, która nie jest uwarunkowana ryzykiem finansowym związanym z ewentualnymi, nawet bezpodstawnymi powodztwami z tytułu odpowiedzialności”.

- 33 Sąd odsyłający wnioskuje z powyższego, że odmienne traktowanie pod względem prawnym i finansowym sędziów honorowych w porównaniu do zawodowych sędziów sądów powszechnych: i) odpowiada obiektywnym i przejrzystym wymogom oraz jest uzasadnione istnieniem dokładnych i konkretnych elementów różnicujących status zatrudnienia pomiędzy tymi dwoma podmiotami; ii) odpowiada rzeczywistej potrzebie, biorąc pod uwagę charakter, jakość i ilość, w tym pod względem liczby godzin, udziału w wykonywaniu funkcji orzeczniczej, konkretne zadania, za które sędziowie muszą ponosić odpowiedzialność, oraz różny poziom kwalifikacji wymaganych w celu wykonywania tych zadań; iii) umożliwia osiągnięcia zgodnego z prawem celu polityki społecznej państwa członkowskiego w sposób proporcjonalny i w granicach tego, co jest ściśle niezbędne; iv) nie ma na celu ustanowienia niekorzystnych lub dyskryminujących warunków zatrudnienia.
- 34 Uważa on zatem, że przesłanki zwrócenia się do Trybunału z odesłaniem prejudycjalnym w odniesieniu do dwóch pierwszych żądań wnoszących odwołanie (prawo do stosunku pracy na czas nieokreślony i prawo do wypłaty dziennego wynagrodzenia według stawki dziennej, proporcjonalnego do wynagrodzenia przysługującego zawodowemu członkowi wymiaru sprawiedliwości) nie zostały spełnione ze względu na brak znaczenia dla sprawy.
- 35 Sąd ten ma natomiast wątpliwości co do zgodności z prawem Unii uregulowania krajowego w dziedzinie warunków zatrudnienia w zakresie, w jakim dotyczy ono całkowitego wyłączenia sędziów honorowych z jakiegokolwiek prawa do płatnego urlopu oraz z jakiegokolwiek formy zabezpieczenia społecznego (pierwsze pytanie prejudycjalne).
- 36 W tym względzie sąd odsyłający odnosi się, po pierwsze, do orzecznictwa Trybunału przypomnianego w pkt 17 powyżej, a po drugie, do okoliczności, że przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym zostały uchylone decreto legislativo 13 luglio 2017, n. 116, Riforma organica della magistratura onoraria e altre disposizioni sui giudici di pace, nonché disciplina transitoria relativa ai magistrati onorari in servizio, a norma della legge 28 aprile 2016, n. 57 (dekretom ustawodawczym nr 116 z dnia 13 lipca 2017 r. – reforma ustroju sądownictwa honorowego i inne przepisy dotyczące sędziów pokoju, a także przepisy przejściowe mające zastosowanie do sprawujących urząd sędziów honorowych, wydany w celu wykonania ustawy nr 57 z dnia 28 kwietnia 2016 r.).
- 37 W tym dekrete ustawodawczym przyznano zabezpieczenie społeczne na rzecz sędziów honorowych, przewidując zarówno prawo do dodatku za okres urlopu wiążący się z zawieszeniem działalności zawodowej, jak i obowiązkowe zabezpieczenie społeczne i ubezpieczenie od wypadków i chorób zawodowych.

Zdaniem sądu odsyłającego ów dekret ustawodawczy mógł stanowić ważny środek zaradczy na przyszłość w odniesieniu do rzeczywistego, nieuzasadnionego, nadmiernego i nieproporcjonalnego elementu krytycznego przepisów mających nadal zastosowanie *ratione temporis* do postępowania głównego.

- 38 Ponadto zdaniem tego sądu przepisy tego dekretu ustawodawczego mogłyby być stosowane w drodze analogii w postępowaniu głównym.
- 39 Wreszcie, sąd odsyłający ma wątpliwości co do zgodności z prawem Unii uregulowania krajowego dotyczącego liczby kolejnych odnowień, w sytuacji gdy: i) stosunek pracy nawiązany przez sędziego honorowego z administracją wymiaru sprawiedliwości jest stosunkiem na czas określony, który można określić jako stosunek służbowy, a nie stosunek pracy w sektorze publicznym, oraz dla którego przewidziano system oparty na pierwotnym akcie mianowania i tylko jednym późniejszym ponownym mianowaniu; oraz ii) nie istnieją odstraszające środki zapobiegawcze, ani skuteczne sankcje nałożone na administrację publiczną, a wręcz wykluczona jest możliwość przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy na czas nieokreślony w sektorze publicznym (drugie pytanie prejudycjalne).
- 40 W szczególności wątpliwość ta dotyczy również powodów przedstawionych przez ustawodawcę krajowego na poparcie wielokrotnych ponownych mianowań skupionych na konieczności oczekiwania na kompleksową reformę sądownictwa honorowego i zapewnienia w międzyczasie ciągłości sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Sąd odsyłający zastanawia się, czy powody te można uznać za obiektywne i przejrzyste względy objęte zakresem uznania celów polityki społecznej państw członkowskich, które mogą uzasadniać zastosowanie instrumentu polegającego na przedłużeniu.
- 41 Sąd odsyłający podkreśla wreszcie, że sytuacja faktyczna, która może powstać w odniesieniu do sędziów honorowych w wyniku zastosowania obowiązujących przepisów, mogła również wywołać korzystne skutki wyrównawcze w ich sferze prawnej, ponieważ korzystali oni w czasie z przedłużenia służby w sposób zasadniczo automatyczny.